

TOM POES

en de Bommeltjes

geschreven door **Sjoerd Kuyper**
met tekeningen van **Tim Artz**
naar **Marten Toonder**

E E N G O U D E N B O E K J E

**EEN OORSPRONKELIJK NEDERLANDS
GOUDEN BOEKJE**

ISBN 9789047626169

Eerste druk, 2019

Published by Rubinstein Publishing bv, Amsterdam by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York, New York, U.S.A. All rights reserved.

© Tekst Sjoerd Kuyper © Illustraties Stichting het Toonder Auteursrecht Vormgeving Piet
Schreuders

www.rubinstein.nl

www.goudenboekjes.nl

Het was de eerste mooie lentedag. Heer Bommel had zijn stoel het zonlicht in geschoven en las. Tom Poes keek door het raam naar de narcissen die de hele tuin geel kleurden.

‘Sport, sport, sport,’ mopperde heer Bommel, ‘de krant staat vol met sport. Sport is voor de dommen, jonge vriend. Daarom heb ik een bibliotheek vol boeken waar ik graag naar kijk en daarom komt er hier geen bal naar binnen.’

‘Bukken!’ riep Tom Poes.

‘Oempf.’ Heer Bommel werd onaangenaam getroffen door een bal in zijn schoot. Hij sprong op en stak zijn hoofd door het gat in de ruit: ‘Dit gaat jullie geld kosten. Zoals mijn goede vader zei: “Wie glas breekt, moet op de scherven zitten.” En daar houd ik mij aan.’

‘Wij hebben geen geld, meneer,’ riep een meisje, ‘en geen shirtjes en broekjes, echt niet, geeneens goeie voetbalschoenen. En nu hebben we ook geen bal meer.’

‘Wacht,’ zei heer Bommel, ‘ik kom naar beneden. Wij praten niet uit de hoogte, wij heren van stand.’

‘Bij ons is de stand altijd 13-0 voor de anderen,’ riep het meisje.

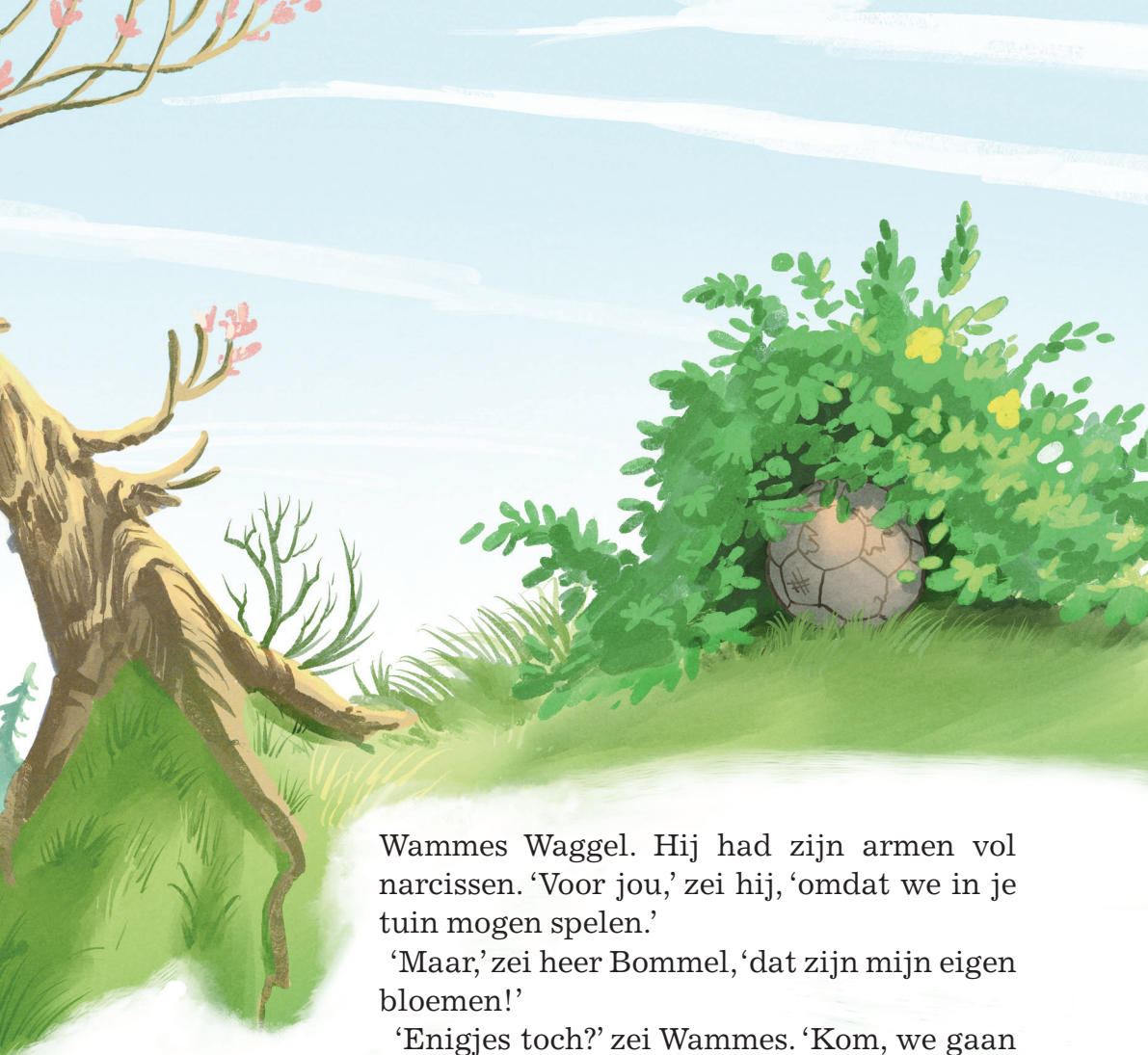

‘Het komt door al die sport,’ zei Heer Bommel. ‘Waarom gaan jullie niet lezen? Ik heb nog nooit een boek door een raam zien vliegen.’

‘Het komt door onze trainer,’ zei het meisje, ‘hij zei dat we hier moesten gaan voetballen, omdat hier mooie bloemetjes staan.’

Op dat moment kwam de trainer de hoek om. Het was

Wammes Waggel. Hij had zijn armen vol narcissen. ‘Voor jou,’ zei hij, ‘omdat we in je tuin mogen spelen.’

‘Maar,’ zei heer Bommel, ‘dat zijn mijn eigen bloemen!’

‘Enigjes toch?’ zei Wammes. ‘Kom, we gaan naar de wedstrijd!’

‘Wij gaan vast weer verliezen,’ zei het meisje, ‘want die anderen zijn altijd groter. Wil je ze zien?’ Ze stak haar handje uit. ‘Ik heet Yas Yin.’

‘Mijn naam is Bommel,’ zei heer Bommel, ‘Olivier B. Bommel. Maar jij mag heer Ollie zeggen.’ Hij nam het handje in zijn herenknuist. Zijn woede verdween als maart in april.

‘Hoog schieten!’ riepen de tegenstanders.

De arme Yas Yin kon springen wat ze wou, ze kon nooit bij de bal. Heer Bommel kon het niet aanzien en nam zelf plaats tussen de palen.

‘Dat is niet eerlijk, zo’n dikke op doel!’ riepen de ouders langs de lijn.

‘Maakt niet uit,’ riepen de spelers van de tegenpartij, ‘laag schieten!’

De ballen vlogen suizend door het gras links en rechts het doel in.

‘Heer Ollie, u moet duiken!’ riep Tom Poes.

‘Zo’n laag-bij-de-grondse opmerking had ik van jou niet verwacht, Tom Poes. Een heer van stand blijft altijd staan. Ze zouden mij de bal op een dienblaadje moeten aanreiken. Stel je voor dat mijn trouwe bediende Joost mijn glas middagport achter mij in een net zou werpen. En dan juichend naar de keuken terug zou lopen.’

Zo eindigde ook deze wedstrijd met de stand 13-0.

‘Ja hoor, weer verloren,’ verzuchtte Yas Yin. ‘Weet je, heer Ollie, als je wint, word je een beroemde voetballer en kun je later bij de televisie gaan werken, of boeken schrijven, of president worden, of de baas van de wereld.’

Dit hoorde een kraai die langs kwam vliegen. Hij landde tussen de bomen en veranderde in een oude kromgebogen man. ‘Zeeg en winne op hun pad,’ kakelde hij, ‘hè hè hè. Grootvadertje Pas zal iets lekkers voor jullie maken, vriendjes, een drankje voor wie waagt die wint, en later, als jullie de baas zijn van de wereld...’ Hij liep het bos in en speurde onder oude eiken naar veren en uilenballen.

